

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 155: Cần Phải Miệng Niệm Danh Hiệu Phật, Tâm Tưởng Phật Di Đà, Như Đang Ở Ngay Trước Mắt. Niệm Phật Như Vậy, Thì Vọng Tưởng Không Có Chỗ Khởi, Đó Chính Là Quán

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 010)

Chuyên ngữ: Tịch Minh



【Cần phải miệng niệm danh hiệu Phật, tâm tưởng Phật Di Đà, như đang ở ngay trước mắt. Niệm Phật như vậy, thì vọng tưởng không có chỗ khởi, đó chính là Quán.】

Điều này đúng rồi, cũng chính là như phía trước đã nói: Vọng niệm vừa khởi lên, một câu danh hiệu Phật liền đề khởi, vọng niệm sẽ không còn nữa. “Quán”, hoặc là “Chỉ Quán”, tác dụng chính là hàng phục vọng niệm. Trong *Kinh Kim Cang* có nói: “*Vân hà hàng phục kỳ tâm*” (Làm sao để hàng phục tâm ấy?), phải dùng “Quán” để hàng phục cái tâm ấy.

Chúng ta niệm Phật, hễ vọng niệm vừa khởi lên, ngay niệm thứ hai liền chuyển thành A Di Đà Phật, vọng niệm liền biến mất, đây chính là Quán. Nếu vừa niệm A Di Đà Phật, vừa vẫn cứ khởi vọng tưởng, thì đó không phải là Quán, cách niệm Phật đó không gọi là Quán, điểm này nhất định phải phân biệt cho rõ ràng.

Khi niệm Phật, sợ rằng tập khí vọng niệm quá nặng, vừa niệm Phật mà trong tâm vẫn cứ khởi vọng tưởng, cho nên bước đầu sơ học nhập môn, tôi đều khuyên các đồng tu nên đọc kinh. Hễ vọng niệm khởi lên thì đọc kinh, đọc kinh hiệu quả hơn niệm Phật. Niệm Phật, một câu A Di Đà Phật niệm trọn nơi đầu môi (niệm suông), thì vọng niệm vẫn cứ dấy khởi, Phật cứ niệm, vọng niệm cứ sanh, một chút cũng không đắc lực.

Nhưng đọc kinh thì không như vậy, đọc kinh hễ khởi vọng niệm là sẽ đọc sai ngay, cho nên rất dễ phát hiện ra vọng niệm. Chuyên tâm nhất ý mà đọc kinh, chúng ta đọc một giờ đồng hồ, thì một giờ đồng hồ ấy không có vọng

niệm; đọc hai giờ đồng hồ, thì hai giờ đồng hồ ấy không có vọng niệm. Đến ngày nào đó vọng niệm ít đi rồi, thật sự không còn nữa, thì không cần đọc kinh nữa, hãy niệm danh hiệu Phật. Lúc đó câu danh hiệu Phật sẽ rất có tác dụng, niệm đầu vừa khởi lên, một câu Phật hiệu liền đè xuống ngay. Cho nên ban đầu vọng niệm chưa phục được, thì dùng phương pháp đọc kinh là rất tốt.

Phương pháp đọc kinh còn có một cái lợi nữa, đọc kinh giúp quý vị khai trí huệ. Trí huệ hiện tiền thì tín tâm của quý vị tăng trưởng. Tại sao có người niệm Phật, niệm đến sau cùng lại thôi tâm? Là do không có trí huệ. Không có trí huệ, câu Phật hiệu này niệm lâu rồi, sanh tâm nhàm chán, không muốn niệm nữa, liền thôi tâm, đó là do không có trí huệ. Nếu công phu niệm Phật thật sự đắc lực, thì sẽ đắc Định, nhưng chưa chắc khai mở trí Huệ; nhưng đọc kinh thì có thể đắc Định. Chuyên tâm đọc kinh, trong tâm không có vọng tưởng thì đắc Định, mà lại còn khai trí Huệ.

Ý nghĩa của bộ kinh này cứ đọc đi đọc lại từng biến, tự nhiên sẽ lĩnh ngộ, không cần phải đi nghiên cứu, không cần phải suy nghĩ xem trong kinh có ý nghĩa gì. Rất nhiều đồng tu đều có kinh nghiệm này, xác xác thực thực là không hề suy nghĩ ý nghĩa của kinh, nhưng ý nghĩa lại tự nhiên hiện tiền, cái đó gọi là “Ngộ xứ” (chỗ ngộ). Tuy là hiện tiền, nhưng đừng đi để ý đến nó, cũng đừng sanh tâm hoan hỷ rằng: “Ta ngộ ra rồi!”, vừa khởi cái ý nghĩ “ngộ” này thì liền mê ngay, vừa động niệm thì liền mê rồi. Đừng bận tâm đến nó. Không bận tâm đến nó thì có quên mất không? Đừng bận tâm đến nó, quên thì cứ để cho quên, phía sau sẽ còn có ngộ xứ nữa, càng ngộ càng sâu, càng ngộ càng rộng, đây mới là đạo lý.

Tổng nhi ngôn chi (nói tóm lại), không thể có phân biệt, không thể có chấp trước, hễ có mảy may phân biệt chấp trước thì là Mê, không phải là Ngộ. Cần phải có lòng kiên nhẫn, cần phải có khả năng kiên trì, vĩnh viễn không thay đổi, cứ một mạch mà làm tới, thì mới đạt được sự thọ dụng chân thật.

Vạn sự khởi đầu nan! Lúc khởi đầu mà không thể kiên trì, thì quý vị đừng mong có thành công. Giảng kinh là việc tốt, mọi người đều biết giảng kinh rất có công đức, đều muốn tu, người phát tâm giảng kinh rất nhiều. Giảng được một lần, hai lần, sau đó không muốn giảng nữa, đều thôi tâm cả. Các bạn học của tôi không ít người đã thôi tâm, nguyên nhân là gì? Không chịu kiên trì. Cái ải đó không đột phá được. Lúc bắt đầu học giảng kinh rất là khổ, làm sao mà có thể giảng hay ngay được? Giảng không hay, thính chúng đều bỏ đi hết, người bỏ đi

làm mình cảm thấy xấu hổ, thôi vậy, không giảng nữa. Cái cửa ải này cần phải đột phá!

Thính chúng bỏ đi hết rồi, nhưng bàn ghế thì không biết chạy, tôi vẫn cứ phải giảng, như vậy mới có thể thành công, phải kiên trì ở điểm này. Cho nên tôi dạn dĩ hơn người khác, chẳng để ý, các vị đi cũng không sao cả. Tôi còn có một điểm thông minh, tôi giảng kinh không tuyên truyền, quyết định không cho người ta biết. Lúc tôi bắt đầu học giảng kinh chính là như vậy, không giống như người bây giờ đi rải quảng cáo khắp nơi, đi lôi kéo người khắp chốn. Quý vị phải biết, quý vị lôi kéo nhiều người đến như vậy, ngày đầu tiên đến rất đông, quý vị giảng không hay, ngày thứ hai người ta ít đi một nửa, trong lòng tự nhiên sẽ rất buồn khổ khi thấy người nghe ngày một ít đi!

Cho nên phải có sự thông minh, tôi thì một người cũng không cho biết, ngày đầu tiên có hai người nghe, ngày thứ hai họ lại dẫn thêm hai người nữa đến nghe, tăng lên gấp đôi, tín tâm của tôi liền tăng trưởng. Hiểu được điều này, thì sẽ không làm cho mình bị nhụt chí. Cho nên đừng nói thính chúng càng đông càng tốt, đó không phải là chuyện tốt, điều đó đối với bản thân thật sự là đả kích rất lớn, không phải chuyện tốt. Vì vậy quyết định đừng đi đăng báo, đừng đi rải quảng cáo. Vì sao vậy? Tôi giảng không hay, các vị đến là do các vị cam tâm tình nguyện mà đến, tôi không có tìm các vị đến; tôi tìm các vị đến mà tôi giảng không hay, thì tôi có lỗi với các vị. Cửa ải đầu tiên quý vị cần phải có khả năng đột phá, điều này vô cùng quan trọng; cửa ải này nếu không đột phá được, thì thành tựu về sau sẽ vô cùng vô cùng khó khăn.

Vạn sự khởi đầu nan! Lúc bắt đầu, khi ấy tôi phát tâm học giảng kinh, trên bục giảng một giờ đồng hồ, không phải như bây giờ là hai giờ, chỉ một giờ đồng hồ, tôi phải mất bao nhiêu thời gian để chuẩn bị? Mất bốn mươi giờ đồng hồ. Bốn mươi giờ đồng hồ để chuẩn bị cho tài liệu của một giờ giảng, chuẩn bị chu đáo, như vậy mới có thể ứng phó được, nếu không thì thật khó bề bước xuống pháp tòa, lúc đó rất là khó chịu. Nhờ sự dụng công nỗ lực, phải đến mười năm sau tôi mới đạt đến chỗ không cần phải chuẩn bị. Các vị ngày nay thấy quyển kinh của tôi và quyển kinh của các vị giống nhau, hoàn toàn tương đồng, không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, mười năm sau mới đạt đến cảnh giới này. Mười năm ấy tôi hầu như mỗi tuần ít nhất phải giảng ba lần, chưa từng ít hơn ba lần, lúc nhiều thì một tuần mười mấy lần; sáng giảng, tối giảng, chiều giảng, giảng mười mấy lần, ba mươi tám năm chưa từng gián đoạn, tôi rất có kinh nghiệm. Các đồng tu mọi người cần phải phát tâm, tôi thường khuyến khích mọi người phát

tâm, quý vị có phương pháp, có thiện xảo, giảm bớt sự đả kích, thì quý vị sẽ không đến nỗi bị thôi tâm.

Đây là tượng Phật (nghĩ nhớ Phật), niệm Phật tượng Phật, tượng vị Phật nào? Chư vị phải biết, A Di Đà Phật, những hình tượng A Di Đà Phật chúng ta vẽ, hay tượng A Di Đà Phật chúng ta đắp, đều không giống nhau. Tượng nào mới là A Di Đà Phật? Xin thưa với chư vị, A Di Đà Phật không có tướng cố định, “*Tùy chúng sinh tâm, ứng sở tri lượng*” (Tùy theo tâm chúng sinh mà ứng hiện cái lượng họ có thể biết). Quý vị thấy pho tượng Phật nào trang nghiêm, thì quý vị cúng dường pho tượng Phật đó. Quý vị ngày ngày lạy Ngài, ngày ngày nhìn Ngài, ngày ngày tưởng nhớ Ngài, tương lai lúc lâm chung, A Di Đà Phật đến tiếp dẫn, sẽ hiện đúng cái thân tướng đó cho quý vị xem, nhất định không sai.

Đừng nên cúng dường quá nhiều tượng, cúng nhiều tượng quá thì không biết tượng nào là thật, như vậy thì khá phiền phức. Một pho tượng, nhất tâm ức niệm, như vậy là tốt, đừng tam tâm nhị ý (ba lòng hai ý). Chọn lấy một pho tượng Phật, suốt đời cúng dường Ngài, đừng thay đổi nữa, thực hành như vậy là tốt nhất. Tâm của quý vị được định, quý vị rất dễ quán tưởng. Niệm A Di Đà Phật, thì tượng A Di Đà Phật hiện ngay trước mặt. Niệm Phật như vậy, vọng niệm sẽ ít đi, tâm chuyên nhất, tâm quy về một mối, điều này hoàn toàn giống với việc tu Quán của Tông môn và Giáo hạ. Niệm Phật như vậy chính là Quán.